

פ ר ו ט ו ר ק ו ל ס ס / 35 א

מישיבת ועדת הכספים, סיום א', י' בטבת
תשס"ז - 25.12.55, בשעה 16:00.

ברנארד: חברי הועדה
י. גורי - היו"ר
י. ספיר
ט. חזבי
ז. סוזאייב
א. הרצפלד
א. בהיר
ש. דילין
ז. צור

סוזאייב: מר יעקבי - מטעם האוצר
מר קיטרון - מטעם משרד הכספים
מר בזק - מזכיר הועדה

סדר-היום: הצעת חוק לקיום תוקף תקנות ההגנה (כספים),
תשס"ז - 1955

היו"ר י. גורי: אני פותח את הישיבה.

ז. סוזאייב: אחרי הביטורים שקיבלנו בישיבה הקודמת
מטעם האוצר ברצוני להביא את הצעותינו
בקשר לסטטוס של תייר, עולה ומסקיע הון. אתחיל באחרון.

ישנה אי-הבנה בקשר לפירוש החוק הנוהג
זכויות מסויימות למסקיע הון, ואי-הבנה זאת היא גם בחוגי מסקיעי
ההון עצמם גם בין אנשי הבנקים וגם בקרב הציבור. לפי המקובל - ועסיתי
בנידון זה כמה בדיקות אצל אנשים העוסקים יום יום בנושא זה - מסקיע
הון מסוחר באופן אוטומטי. עד התיקון האחרון, שנתקבל ביוני או מאי,
יכול היה מר האוצר לשחרר במכתב מיוחד את מסקיע ההון לתקופה של
7 שנים כפי שהוא ארצה מהגבלות של תקנות ההגנה. בחוק סוג שהטר
רטי לטוחר אותו מן החובה להציע את מטבע החוץ הנמצא בידו למכירה
לאוצר. לגבי חלק מההון שנוצר במדינת ישראל חלה עליו חובה כפי שחלה
לגבי כל ארצי הארץ, אבל לגבי החלק שנוצר לפני עלייתו ארצה, עליו
לא חלות ההגבלות של תקנות ההגנה לתקופה של 7 שנים. כולם נתנו פירוש
כזה לחוק, ספקיד האוצר אינו יכול להטיל פיקוח על ההון שלו שנמצא
בחוץ לארץ ושנוצר בחוץ לארץ לפני עליית האיש ארצה, או על ההון שהוא
הביא והפקיד בבנק ישראל, כלומר הון שמקורו בחוץ לארץ.

אך התברר שבזמן האחרון - ואינני רוצה
לחשוב שזה נעשה מפני שיש לנו מטעלה אחרת - התחילו בחקירות בהרבה
מקרים של מסקיעי הון, בטענה שאם מסקיע הון הביא ארצה מטבע חוץ
והפקיד אותו בבנק הוא מסוחר, לפי החוק, שהחובה להציע אותו למכירה,
אבל הגבלות החוק חלות עליו: אסור לו להוציא את הכסף לחוץ לארץ,
הוא אינו חופשי בדיספוזיציות עם חשבון מטבע החוץ שעומד לרשותו.

קודם לכן הסיחרור היה נעשה על פי מכתב מיוחד של סר האוצר, בכל סקרה ומקרה, ואילו על ידי התיקון האחרון הסיחרור הפך לסיחרור אוטומטי - כל מסקיע סוחרר לתקופה של 7 שנים.

בין אם הסיחרור חל אוטומטית או לא, הפירוט שביתן היום לחוק מגביל גם את אלה שקיבלו מכתב-סיחרור מסר האוצר, ומסקיע כזה אינו יכול להוציא את כספו לחוץ לארץ. כדי להבהיר את העניין הביא דוגמה: בניה שבא מסקיע מניו-יורק, והיה לו סם טיליון דולר; הוא עלה לארץ והביא סחצית המיליון, פזה הסקיע רבע טיליון ורבע טיליון דולר בסארו וסומים על זכותו בבנק לאומי במטבע חוץ; לפי הפירוט שביתן כיום לחוק, האיט הזה יכול להחזיק את הדולרים שלו בבנק ולא להציע אותם למכירה לאוצר, אבל אין הוא יכול להוציא אותם לחוץ לארץ, אין הוא יכול לעשות אתם כרצונו. רק להסקיע אותם בארץ הוא יכול. שאלתי את סר יעקבי, בניה שאיש כזה חוזר כעבור כמה שנים לניו-יורק ומושך מהחשבון היסן שלו סכום מסויים כדי לתרום אותו לסגבית; ענה לי סר יעקבי שזה בניגוד לחוק. והוסיף: זוהי עבירה שנעשתה בחוץ לגבולות הארץ.

א. הרצפולד: מדוע הוא צריך להצהיר שיש לו בניו-יורק חצי טיליון דולר?

ז. טוזאייב: נכון, ומובן שאיש לא ידרוש זאת, ואני רוצה להזכיר לוועדה שאנו נתנסינו כבר בדברים כאלה, שבתקופה מסויימת, למרות שזה היה בניגוד לחוק, הטטלה לא ראתה במעולות מסויימות פעולות נגד החוק, אבל כעבור שנים מספר הוגשו תביעות נגד אנשים אלה. אתן שתי דוגמאות.

בזמנו היה בארץ יבוא ללא-תשלום, אפשר היה לטכור דולרים לאוצר ובתמורה להביא סחורות. את הדולרים אפשר היה לקנות ברחוב, מכל מקור שהוא. אני, עבדכם הנאמן, הייתי בוועדה מטטלתית שנתמנתה בזמנו על ידי סר האוצר הסנוח בעניין יבוא ללא תשלום. אז האוצר היה מעוניין לעודד יבוא ללא תשלום ודובריו הכריזו: יהודים, אתם יכולים לקנות דולרים איפה שאתם יכולים, תביאו אותם לבנק הלאומי ותקבלו רטיון להביא סחורות; לא נשאל אתכם טנין קנייתם את הדולרים. שאלו: אם הטטרה תתפוס יהודי שקנה דולרים, בדרכו לבנק הלאומי? אנו בדאג להוציא אותו מהטטרה - היתה התשובה. והנה כעבור שנה, שנתיים,

טה לא נשפך על ראשיהם של יהודים אלה שעסקו ביבוא ללא תשלום; נאמר שהם ספסרים והוגשו טשפטים. היום יש להם צרות גם עם טס הכנסה ולזה אני קורא לחץ בלתי הוגן. היו אנשים שסילטו 2 ל"י בעד דולר, הם רטטו בספריהם שבעד 100 אלף דולר סילטו 200 ל"י, כלומר הסחורה נקנתה ב-200 אלף ל"י. היום טוענים אנשי טס הכנסה: איננו מכירים בקוטט שלכם 200 אלף ל"י, אנחנו מכירים בקוטט 100 אלף ל"י, כי אז השער היה לירה הדולר; ואם לא תטלטו את הטט אתם בוחרים בטשפט, תתבעו לדין אחר, בעד עבירה אחרת, בעד עבירה נגד פיקוח טטבע החוץ.

אוכל להביא דוגמה עוד יותר טריה: בקטר לפט"זים. כטנוצרו הפט"זים היה זה ענין טכובר טאד, זו היתה זכות שניתנה ליבואנים בידיעה טראט של הטטלה. דיום אתם יודעים איזה צלצל יש לענין זה כטטזכירים את הפט"זים - טזכירים בדיוק באותו יחס כמו טטזכירים את היבוא ללא תשלום.

אני נתתי את הדוגמאות האלה כדי לחזור לענין הזכויות שיש למסקיע הון. בטציאות שלנו אסור להטעות הזרחים ותושבים, אסור לומר להם: לא חשוב טבחוק כתוב כך, טובן טאליו שזה לא חל על זה. אני חושב טטחובתנו להזהיר כל אדם: דע לך, שאם היום

לא מוכרים לך שום דבר - מאד יאסרו ואסור לך לעשות זאת. אני, סטיפלי בתיקון החוק לעידוד השקעות הון, באתי בטבע עם מסקיעי הון רבים ועם מנהל טרכז התקעות; שאלתי אותו: מה אתה אומר למסקיעים שבאים בחוץ לארץ? אסר לי: ברור שבדכוסם הנמצא בחוץ לארץ או בחוץ רשאים לעשות כרצונם. אמרתי לו: לא! אתה חוטא כלפי אנשים אלה, מפני שאסור להם לעשות עם כספם כרצונם - לפי הפירוש שנותן ער האוצר.

המצב הזה אבסורדי. אם פירוש זה יתקבל, עשרות ומאות אנשים שונמצאים בארץ, אינני יודע מה יאסרו לעשות, מפני שהם עברו על החוק, וישנם אנשים מחד שכובדים שיושבים במדינת ישראל שמינם ירדעים על חוק ישראלי בזה שעשו דיספוזיציות עם רכושם בחוץ לארץ.

הינר י. גורי:

האם אתה טוען שיש פירצה בחוק, אתה רוצה לוטר שהחוק אינו טובה בהנחם לכוונת החוקק ושהחוקק עצמו חייב לסתום פירצה זאת; או שאתה טוען שיש ניכוח על פירוש ואתה רוצה להכביס תיקון? האם אתה טוען שהחוק כשורה מלאסטפרשים אותו רע, שבפרקטיקה אינם נוהגים בסדר? מהי טענתך?

ז. טרנזאייב:

אני יוצא מתוך הנחה שהפירוש הוא נכון ויש צורך לתקן את החוק. אני רוצה להסביר כי הפירוש הנכון הלאומי נתנו פירוש אחר.

הינר י. גורי:

כלומר, אינך בא בטענה כלפי הפקידות.

ז. טרנזאייב:

לא. יש לי הרועם שהפירוש מתאים לבוסח החוק אבל אינו מתאים לכוונת החוקק.

ואלה הצעותי: לגבי מסקיע הון, כפי שהוגדר בחוק לעידוד השקעות הון; לתקופה של 7 שנים יהיה המסקיע חופשי לעשות עם כספו כרצונו, והכוונה היא להון שנוצר בחוץ לארץ לפני עלייתו ארצה, בין אם הוא מחזיק אותו בחוץ לארץ ובין אם הוא מחזיק אותו בטבע חוץ בבנק ישראל. שאם לא כן, חייבים סחר להזהיר כל יהודי שמינו מתכוון עדיין לחסל את עסקיו בחוץ לארץ: אסור לך לדרוך על אדמת מדינת ישראל; סותר לך אם תהיה מוכן להעמיד את כל רכושך לרשות האוצר.

א. הרצפלד:

האם אין להפריד בין שניים אלה: בין חלק ההון שונמצא בחוץ לארץ ובין החלק הנמצא בארץ? כי אין סף יהודי שבא להסקיע הון בארץ ומחסל את כל עסקיו בארץ לארץ.

פ. חזני:

אם כך, למה יטרח להפקיד כספים בטבע חוץ בבנקים ישראליים?

א. הרצפלד:

אני מכיר ציונים טובים שבאו להסקיע בארץ, ואין ביניהם אף אחד שלא השמיר לו עסקים גם בארץ לארץ מהם שואף את הכנסתו בחוץ לארץ. האם לא נוכל להפריד בין ההון הנמצא בחוץ ובין זה המופקד בבנקים מקומיים, שהכסף בחוץ לא היה חופשי לגטרי? ואילו החלק שונמצא בארץ יימצא תחת פיקוח.

ז. טרנזאייב:

הייתי מקבל את התיקון של זה הרצפלד כי גם זה טוב, מפני שהזכות להחזיק בטבע חוץ במדינת ישראל, בזה האוצר טעונית יותר מאשר המסקיע.

ז. סוֹדֵי יִב: אעבור לסוג השני - העולה. גם כאן אינני רוצה להטעות אנשים. קראתי בפירוט של סדר החוץ, שהופצו בחו"ל, שהטפילה החליטה לעודד את העלייה של הטעם הבינוני; כתוב עוד בהם שבשנתיים הראשונות סיוע העלייה אנשים אלה חופשיים מהגבלות לגבי מטבע חוץ, אינם צריכים לסכור לאוצר את המטבע החוץ לברשותם. האנשים נאיביים, הם הבינו שכאשר יבואו יהיה שנתיים יטיח בעלים בלעדים על רכוסם הם. אבל מתברר שבנוא עולה עליו לרשום את הכסף שהוא מביא בכניסה לארץ, הוא אטום מסוחר מהחובה לסכור את הדולרים לאוצר, אבל אסור לו לשלוח את הכסף חזרה, אם לעולה זה נשאר רכוש בחוץ לארץ אסור לו, בהיותו בגבולות סדינת ישראל, לעשות מילון שהיא קוטבינציה עם כספו בחו"ל. כל רכוסו עומד לרשותו של האוצר. אם הוא רוצה לעשות סתם עם כספו בחו"ל, עליו לעזוב את הארץ. האם זו היתה כוונת החוק? האם לשם זה נתנו הנחה לעולים אלה, תקופה של שנתיים בה יוכלו ללסוד את תבואי הארץ, להתאים את עצמם לתבואים החדשים? האם כך נעודד עליה?

הצעתי היא, שלגבי עולה, לאותה תקופה שהחוק מגדיר אותה - בין אם זה שנתיים או תקופה אחרת - רכוסו בחוץ לארץ ומטבע החוץ שהביא עם עלייתו ארצה והפקיד בבנק יהיו מחוץ לפיקוח ויהיה חופשי לעשות בהם כראות עיניו.

אסר לסוג השלישי, התיירים, אלה הם אנשים שעדיין אינם מתחייבים בשום דבר עם בואם לארץ, הם באים להסתכל וללסוד את התבואים, ולפי החוק, יום אחד אחרי שפג תוקפה של הטרת התייר שלהם אינם חופשיים לעשות כל דבר עם כספם שבמצא בחו"ל. הצעתנו היא, שסדינת ישראל תקבע בחוק שסותר לו לתייר להשאיר יותר כתייר, ולאותה תקופה דינו - כל מה שבמצא על חשבוננו הוא שלו ואיט אינו יכול לוטר לו דבר.

הצעותינו, סטופית תנוסחנה על ידי סר קיסרון, יתקנו את החוק לפי רוח וכוונת החוקק.

סר יעקבי: ענין זה הוא קצת יותר מסובך מכפי שנראה, והתוצאות שצוייבו כאבסורדיות בעקבות הפירוש הנכון של החוק אינן כל-כך אבסורדיות, יש בהן הרבה טעם טוב ויש גם תוצאות לא כל-כך נוחות. מצביע ראשית על הטעם הטוב.

מתוך הנסיון הרב שהיה לנו עם סוג אנשים אלה שלטענם סדובר - מסקיעים, תיירים ועולים - אינני יכול לוטר שכל המסקיעים, חלק ניכר של העולים וחלק ניכר של התיירים שייכים לסוג זה המסכן את טסק ישראל ובטחון המסק - אני אוטר בכל הרכיבות: הבטחון המסקי של הטיינה - אבל יש בין כל הפוגים האלה חוג סטורגן היטב השייך לסוג הזה של אנשים המסכנים את טסק ישראל. אינני יכול לוטר כמה אנשים מקיפה קבוצה זו - אולי כמה מאות או יותר - אבל אני ראיתי אותם בפעולתם ואני יודע את כל דרכי הפעולה שלהם.

חופש טלא לסוג המסוכן הזה, חסר כל מצפון, זה אוטר להגביר את השוק הסחור בדולרים, שקיים היום בצורה סטוטצפת, דבר שהוא אסור ואפשר להעמיד את האנשים העוסקים בזה לדין. הסכנה אינה שאנשים אלה ידאגו למפעליהם בחו"ל, לכך יש כל טיני דרכים כשרות בלי לתקן את החוק. אבשש אלה אינם חייבים לאסל את רכוסם בחו"ל, הם יכולים להחזיק במפעליהם, בתיים, אין דורשים מהם לסכור את טניותיהם. האיטור היחיד הוא: לעשות דיספוזיציה בכספיים שיש להם בארץ או בחו"ל.

א. הרצפילד:

המדובר בפזוטונים בלבד?

טר יעקבי:

מדובר על כל תביעה כספית גרידא.

י. ספיר:

האם הם חייבים להצהיר על הפזוטון?

טר יעקבי:

לא, פרט לסכומים וניירות-ערך. אדם שיש לו עסקים בחו"ל והוא כשאתם בחברה בע"מ, הכסף רשום על שם החברה, על שם החברה, ואין כל בעיה.

ז. סוזאניב:

ואם הרכוש רשום על שמו הפרטי?

טר יעקבי:

אז הוא אינו עולה אלא כשיסדר זאת.

אני חוזר ואומר שהסכמה אינה לגבי העסקים בחו"ל; כל מה שנחוצ לאנשים אלה לתפיכה בקרובים, או לתרוסה לטובת או כדי להחזיק את מפעליהם, לגבי אלה אין בעיה. אבל לתת דיסטריבוציה חופשית, זה אומר סכירת מטבע לחו"ל לצרכי יבוא, הברחה, הגירה, נסיעות לחו"ל ולצרכים אחרים. יש ביקוש בלתי סוגבל, לפי טעם, לדולרים ואם הטסקיע או התייר או העולה מבקש להעביר מחשבוננו בבנק - כאן או בחו"ל - 1000 דולר על חשבון טיטונו אחר בארץ אחרת, איננו יודע מהי העיסקה הזאת, איננו יודע איך אפשר להתיר עיסקה כזו מבלי לדעת מהי הטרה. אם הכסף הזה יינתן לטיטונו על סגת סיבלה בטרזריה, יתכן שלא נסכים, אם יש טעם אולי נסכים, אבל העיקרון קיים. כמובן שאם טיטונו יבקש להעביר כסף כדי לתמוך בקרובים - זה יינתן לו.

טר האוצר ויתר על הצעת המטבע לפי עמ; אם הוא את כספו לנכסים או לא - זה לא מעניין כל-כך.

ז. סוזאניב:

מה פירוט, כל כך?

טר יעקבי:

זה לא מעניין. אם טר האוצר הסכים לפטר את העולה, הטסקיע והתייר מחובת ההצעה, בקשר לכספו שאינו נובע מהמסק הישראלי אלא מה שהוא צבר לפני בואו לארץ, לא מעניין אותו מה נעשה עם הכסף הזה, אבל מעניין אותו שהכסף הזה לא ישמש כקרן חליפין פרטית, כל זמן שיהיה בארץ טעם לפיקוח, יהיה טעם אם יש פיקוח מלא. אם תהיה אפשרות לסחור במטבע, על ידי מתן דיסטריבוציה חופשית, זה הריסת הפיקוח. איננו יודעה הבדל בין דיסטריבוציה במטבע חוץ שנמצא בארץ או בחו"ל. במברק אחר אפשר להתגבר על אבחנה זו.

היות ואני סכיר את השטח, ואני נמצא בקשר הדוק עם בנקים ומשרד החוץ, איננו יכול לוטר שאנשי הבנק הלאומי ואנשי יתר הבנקים יכולים לטעון טענת אי-הבנה בשטח זה. מפני שזה שנתיים אני מסביר וחוזר לאחראים בבנקים אלה, בעל פה ובכתב - ביחוד אחרי שטר האוצר פירסם בינואר 1954 את הפטור הזה. טי שמומר שלא ברור לו - אומר זאת לא בונה פידה, ואני אומר זאת בכל הרמיזות.

ז. סוזאניב:

אני מודיע שאנשי הבנק הלאומי לא ידעו על כך.

טר יעקבי:

לעשרות פקידים הסברתי, דווקא לאלה שעובדים בשטח זה. החוזר שיצא לכל הקונסוליות נוסח על ידי, ובו יש אבחנה בין הפטור שהצעת מטבע ובין הדיסטריבוציה.

אשר לתיירים: התקופה הזו של 6 חודשים, בה הם פטורים מכל הגבלות, נראית קצת משונה, אם לעולה נותנים תקופה של שנתיים, לעובד זמני - שנתיים, ולתיירים - רק 6 חודשים.

אצלנו יש תיירים היושבנים בארץ, יש להם דירות ספוארות, יש להם עסקים פורחים, ויש תיירים הנמצאים בארץ 8 - 10 שנים. אם האיש באמת תייר, טרכוז חייו הוא בטקום אחר, הוא טרוויח במקום אחר, הוא בא לארץ כדי לבקר קרובים שלו, או זהו איש היושב כאן שנה - שנתיים עד שטוצא איזו הזדמנות להשקיע את הונו. במקרים כאלה אינו עוזרים באופן אדמיניסטרטיבי, אנו סאריכים את הפטור הזה על לתקופה של שנתיים. אבל הסכנה היא אם הפטור הזה יוארך אוטומטית. התיירים לופדים מהר, כי להם יש יתרון לעומת עולגם - התייר הוא חופשי, הוא יכול לעשות דיספוזיציה באמצעות בנק טוסטך. זהו מעמד שאיננו יכולים לתת לעולה ולא לסקיע הון, ואודה בפה שלא שבקושי הסכנו לתת זאת לתייר, טאותו ניטוק שהזכרתי. כי אם הוא טוגבל בזמן, הרי הזמן לא יספיק לו כדי להיכנס לעסקים בשוק.

יש כל מיני דרכים כדי להוציא את העוקץ והקושי שיש. לפני שבאתי לישיבת ועדת הכספים יטבתי בישיבה עם היגוד מסקיעי הון פחו"ל, הצעתי להם הצעות טסוייטות ואסרתי להם שאני טוכן לקבל הצעות מצדם. אבל פטור כללי, שפירוטו הוא הריסת הפיקוח, הריסת החומה הנטוכה שטומח על הטסק - זאת לא נוכל לעשות.

טר קיטרונו:
אני רוצה לומר כמה טלים על הבעיה שטהווה נוטא חדש. אני טבין טמר טוזאייב טציע שלש הצעות. אטר להצעותיו לגבי תיירים ועולים חדשים נדטה לי - ואני טוטר בכוונה "נדטה לי" טפני שיש לי טפק טטויים - שהן נמצאות בטטגרת הנוטא ואפשר לנטח אותן: הטטשלה טציעה שתקנות ההגנה (כספים) יהיו בתוקף עד יום זה וזה, ואפשר להוסיף שתקנות אלה לא יחולו על טי שנמצא בישראל על פי אסרת תייר ועל עולה חדש, תוך שנתיים טיום השתקעותו בישראל, אלא בטידה שהן חלות על תושב חוץ.

את
זה טקבל/טיפולו בחוק טיוחד, חוק לעגדוד הטקעות הון, נדטה לי שאין להכניס הצעה זו להצעת-חוק זו. אני טבקש טאחד טחברי הועדה יאמץ את הצעתי להצביע נגד הצעה זו.

י. טפיר:
אני טתקטה ברגע זה להגיב על הערתו של טר קיטרונו, אבל לי נראה שחוק לעידוד הטקעות הון טקיף הרבה בעיות, לא רק את בעיית כטבע החוץ...

יש טעיה טיוחד הדן בטטבע חוץ.

י. טפיר:
אבל אינני יודע מדוע אי-אפשר להזכיר את הענין בטידה שזה נוגע לטטבע החוץ של הטסקיע.

הינ"ר י. גורי:
אולי תווצר קונטרורסיה עם החוק לעידוד הטקעות הון.

י. טפיר:
אינני יודע מה יש בחוק ההוא, אם יש דבר טעלול לעטוד בטתירה. דבר זה טעון בדיקה.

אבל אני רוצה להביע את דעתי לעצם הענין. יהודי, ציוני טוב, נותן באטריקה למגבית 100 אלף דולר; זהו תרוטה יוצאת טן הכלל, איננו שואלים טבין הכסף הזה, אנו טביאים אותו לארץ ומסקיעים אותו. אבל אם יהודי טביא אותם 100 אלף דולר ומסקיע אותם בארץ אני טקיף אותו בכל מיני חומות וטתחיל לחטוד בו שהוא גנב.

או, אם יהודי טוב קנה "בונדס" ב-100 אלף דולר והוא בא הנה, הוא מקבל לירות כמסורה, לפני המועד, ומשקיע. ושוב לגבי הסדינה זה 100 אלף דולר, לא יותר. אבל אם אותו יהודי לא נתן את כספו בכתבה, כלומר לא תרמו לסגבית, הביא את הכסף למרץ בטקום לקנות "בונדס", מוסר את הכסף לאוצר ומקבל לירות מסורתו, אנו טקיפים אותו בכל מיני חוסרות, מטילים כל מיני הגבלות: אסור לך להוציא את כספך, אסור לך לעשות זאת וזאת.

הינ"ר י. גורי:

אם יהודי זה נותן כסף לסגבית, האוצר עושה בו כרצונו. אם הוא קונה "בונדס" הוא מקבל לירות ועושה בהן מה שהוא רוצה ואם הוא משקיע את הכסף הזה, כלומר מביא אותו כמשקיע הון, הוא חופשי לעשות בו כרצונו עיניו. מטוב שיש שוני והבדל בין שתי הדוגמאות. ועוד: טוען שר יעקבי שכל זמן שיש פיקוח אי-אפשר לעשות מעשים שמבטלים את הפיקוח.

י. ספיר:

אני רוצה להדגיש כי בשלשה מקרים אלה סדינת ישראל מקבלת אותו סכום כסף בטבע אוף ואינני רוצה שום סיבה לכה על ההון שמביא הנה המשקיע צריך להטיל הגבלות. אשר לרכושו בחו"ל, בודאי שאינני צריך להתערב בזה; אבל אם בטקום לקנות "בונדס" יהודי מוסר את כספו לסדינה ומבקש להשקיע, הוא חייב להצהיר את סניותיו בחו"ל.

הינ"ר י. גורי:

אם ברחוב לילינבלום הוא יכול לקבל 300 אלף ל"י תפורת 100 אלף דולר, אתה רוצה

לתת לו אפשרות זו?

י. ספיר:

לא. אם יהודי הביא את הכסף והחזיק אותו בבנק, לא מצא איפה להשקיע אותו ורוצה להחזיר אותו - אין לי שום טענות כלפיו. אבל אם הוא משקיע פה בארץ, בשבילי כסף זה הוא בדיוק כמו הכסף שנתרם לסגבית: אוטונומו בו "בונדס", מפני שבמקרה האחד הכסף הושקע במפעל פרטי ובמקרה שני - במפעל ממשלתי, אבל אין שום הבדל מהותי.

באיזו טידה זה יכול לערער את הפיקוח?

היום נדמה לי, שאם מישהו רוצה לערער את הפיקוח, יכול לעשות זאת תייר בהצלחה רבה. אין אני יוצא מתוך ההנחה שכל תייר, עולה או משקיע בא הנה כדי לגזול את הסדינה, אבל יש אנשים שהם מועדים לזה. אך אם אדם מועד לכך, הוא יכול לעשות את עסקיו הבלתי-חוקיים בתור תייר, שלגבי דינו יש כל-כך הקלות; אין הוא מחוייב להדפיס כעולה או כמשקיע. להיפך: אם הוא כבר עולה, הוא אינו עוזב את אמריקה או אפריקה ובה הנה עם משפחתו, לסקום בלתי ידוע לו, כדי לעשות עסקים שחורים. כי מי שרוצה לעשות עסקים שחורים יכול להיות תייר מכובד, לקבל את הזכויות לניהול ולעשות את כל עסקיו, מבלי שנוכל להכריח אותו בהרבה דברים בתוקף החוק. יוצא, שהסדינה מכנידה על שני האוגים שאינם מעוניינת בהם, זאת הפרצה הגדולה שסאירים לסוג השלישי. ברור שאם מישהו יטרגן את העסקים שחורים, הוא יעשה זאת יותר טוב עם תיירים מאשר עם משקיעים ועם עולים.

אנו מעוניינים לעשות את הכל שאנשים

מסוג זה, עולים ומשקיעי הון יביאו את כספם לארץ, מלא שאנו יודעים כי אנשים אלה אינם מעוניינים. יש הרבה סיבות לכך - אבל לא זה המקום לפרטן - ולא רק מתוך זה שהם אינם יכולים לעשות דיספוזיציה. אינני מבין מדוע לא נוכל להודיע לכל יהודי: אם אתה רוצה לבוא - בבקשה בוא; ואם תרצה לצאת - לא נפריע לך. ובמקום זאת מטילים הגבלות: אדם שמביא כסף הנה אינו יכול להחזירו לחו"ל.

אני יוצא מתוך השקפה שלפני בואו לא היו לנו הדולרים שהוא הביא ואחרי צאתו גם-כן לא יהיו. כלומר, לגבי שני סוגים אלה אנו מעוניינים להקל ואיננו גורס שזה יערער את הפיקוח.

סכום הדולרים שאנו שולטים בו ושבט סמו"ל הוא היום בערך 300 מיליון דולר, מזה 250 מיליון דולר משילוטים וקרנות, 90 מיליון דולר מיצוא ואם כי איננו יודעים את החשבון הסדוייק, הרי נשארים עוד כ-20 מיליון דולר הנכנסים לארץ במסגרת עליית הון ומסקיעי הון. בין אם סכום זה יהיה 20, 30 או 40 מיליון דולר, אני מסוכנע ש-80% זהו הון אשר, נשאר איזה אחוז של הון מפוקפק שבעליו ינסו לעשות כל מיני קומבינציות. אבל יכול להיות, אטון וסכום ההון הטוב והמיושק בארץ יגדל לסכום של 200 מיליון דולר ואם מתוך זה יברישו 30 מיליון - נחא לי שיכנסו 170 מיליון כשרים ויברישו 30 מיליון ברחוב לילינבלום. לכן נראה לי שכל ההקלות האלה הן לטובת הענין. כי מה שיהודי, עולה ומסקיע סרביז ביותר, זהו שרוב האנשים האלה באים מארצות בהן אין פיקוח על מטבע ואין בהן קשיים אדמיניסטרטיביים כל-כך גדולים. אנו מעוניינים לעודד את הנטייה הזאת להעביר כסף לארץ, אבל לא נוכל לעשות זאת על ידי כך שעל רל צעד וסעל בטיל על אנשים אלה הגבלות. אנחנו מעוניינים לעשות את הדבר קל, כי למדינה יכול להיות רק רווח ולא הפסד.

א. הרצפליד:

חבר-הכנסת ספיר הציג את השאלה ביטודה, אבל אין אנו עורכים כעת דיון יסודי בשאלה זו. איננו יודע אם תהיה איזו תועלת אם נמשיך בדיון מקיף; דומני שמוטב לדון בשאלה כפי שהיא, אני רק רוצה לומר לעקבי: שכולם יוחזקו בבחינת גנבים ובלתי לשרים - זה לא נכון; אבל גם לחשוב את כולם לצדיקים - גם זה לא נכון. צריך להיות ברור שעולה ומסקיע שבאים לארץ, צריכות לחול עליהם חובות וזכויות.

אין אני חושב שח"כ ספיר חושב שכולם צדיקים. יום-יום אנחנו קוראים בעתונים על מקרי

הברחה.

אלה דווקא טקו טיים.

ב. חזוני:

א. הרצפליד: ברור כשטש שזה עוזר. איש שבא לארץ מתושב, חלות עליו חובות ויש להבדיל בינו לבין תייר. אבל שתייר יוכל להיות 8 שנים כתייר - גם זה לא מתקבל על הדעת. צריך לקבוע שתייר יכול להיות תייר בטווח תקופה של שנה, אבל לא בטווח תקופה ארוכה של שנים.

אשר לעולה ומסקיע הון, אנו צריכים להבין את הפסיכולוגיה של אנשים אלה, שהם אינם יכולים להפרד מכספם, הם תמיד משאירים חלק בחו"ל, אולי יצטרכו לשוב, ובכלל טוב שהכסף ייטא בכמה ארצות. אני שואל, האם אין אפשרות למצוא את סביל המסע, שכספו של המסקיע או העולה שנמצא בחו"ל לא יהיה תחת פיקוח של האוצר.

היו"ר י. גורי:

אני רוצה לשאול את ח"כ ספיר: האם אתה לסדת את הבעיה בפדה כזו שתוכל לומר שאתה מכיר את כל הדרכים הפתוחות, או חצי פתוחות, לעבריינות בענין זה?

לא לסדתי.

י. ספיר:

אנסי האוצר נפגשים בבעיות אלה ולומדים אותן.

היו"ר י. גורי:

עד שלומדים שיהודים יותר פקחים וטובאים את הדרך השלישית.

י. ספיר:

היו"ר י. גורלי:

אני מניח שלמר יעקבי ידועים יותר דברים
מאשר אמר כאן. הוא דיבר בטון מאופק ולא
אמר את הכל. מכיוון שכך, עומדת השאלה האם רשאים אנו להסיר כל טייג.
אני מבין שזה"כ ספרי טוען שהחקף של השימוש לרעה הוא כל-כך מצומצם
שלא כדאי להטיל הגבלות. אינני בטוח אם כולנו יכולים להיות משוכנעים
שהפרט הזה של שימוש חלקי לרעה יצא בשכר הזריכה הגדולה של השקעות הון.
זה ענין של ביהוסים.

אבל לא זה העיקר. העיקר הוא שדרוג בוועדת
הכספיים, גם אילו חשב שהטענות של חה"כ ספיר צודקות במידה מסויימת,
אינו יכול, מבג דיון אדדי על הארכת תוקף תקנות ההגנה (כספיים), לוהוץ
מטפט בעניינים שקשורים בטכורם לחוק אחר. אם רוצים לתקן את החוק
לעידוד השקעות הון, אין כל מניעה שחה"כ ספיר יביש הצעת-חוק, ואני
חושב שהממשלה לא תמנע דיון בהצעה זו. אבל כאשר יש טדיניות מסויימת
של הממשלה, והממשלה מינתה ועדה והיתה דעה של רוב ושל טיעוט...

י. ספיר: הוא הציע הצעות יותר טרחיקות לכת.

היו"ר י. גורלי:

אבל התוצאה היא, שהממשלה, לפי שעה, גבוה
חלק מההצעות האלה. לכן ברור לי שחלק
מהחברים שיושבים פה אינם יכולים לקבל כל הצעה כזו העומדת בסתירה
עם טדיניות הממשלה.

ז. סוזאייב:

בעיה זו נעשתה מאד מקטואלית במציאות שלנו,
אין אנו דנים בחדר סגור על איזו בעיה
אבסטרקטית, ואין אנו דנים בה ספני שעכשיו פג תרקפן של תקנות אלה.
לדיונים אלה יש חשיבות מסשית לגבי המסק, לאור הפירושים וההשאלות
שנתעוררו כאן, ישנה דאגה רבה בקרב חוגי כלכלה ועלינו לתת תשובה:
להסביר לפה אנו התכוונו - לפירוש הצמן היום על ידי האוצר או הכוונה
היתה אחרת. אם יתברר שהפירוש הניתן היום עולה בקנה אחד עם כוונת
המחוקק, אני מאד מצטער אבל מחובתי להסביר לציבור את המצב לאמתו.

לכן אני רוצה לשאול את יו"ר הועדה:
שאלה זו תרבה לכנסת ואנו נצטרך להסביר את עמדתנו מעל בפת הכנסת;
אולי כדאי היה לדון על כך עם שר האוצר עצמו לפני שנסכם. אינני
רוצה לגרום נזק למטיי המדינה, אבל אם סחר יהיה ויכוח - ואני מודיע
שאי-ההבנה במשלה זו היא גדולה - אנו נאמר מעל בפת הכנסת וטעל דפי
העתונות: מטקיעים עליך ישראל! דעו שזכויותיכם אינם כאלה כפי
שחשבתם עד עתה! לכן מוטב, שלפני שאוטרם לציבור דברים כאלה, יושבים
עם שר האוצר ושואלים אותו האם זו היתה הכוונה. ואם אמנם יתברר
שזו היתה הכוונה, אז המערכה הציבורית תהיה על אחריותו. אני מוכר
זאת ספני שאני מניח גם את האפשרות השניה, ששר האוצר ישיב: מחשוב
בדבר, נעשה קצת תיקונים בלי ויכוח שיביא נזק למסק המדינה.

היו"ר י. גורלי:

שיקול דעתו של היו"ר בענין זה אינו יכול,
בנסיבות אלה, למלא כל תפקיד, ספני שתוקף
התקנות פג ב-31 בדצמבר, והיות והכנסת מתפזרת ביום ד', טוכראים להאריך
את תקפן עד יום ד'. ואינני מוכן ברגע האחרון לשבת ולדון עם שר האוצר.

אני רוצה לשאול את חה"כ סוזאייב, האם אינו
סבור שזוהי השעה הפחות כשרה כדי לערוך ויכוח כזה? אינני יודע מהו
הקף הכספיים שיכולים לעטוד או אינם יכולים לעטוד בדיספוזיציה חופשית,
אבל אנו חייים בזמנים בלתי רגילים, והאם ההיתר הזה של שימוש חופשי
אינו יכול לגרום לאיזה טרנסקציות באטת טדה רחבה שעלולות לעורר בהלה,
שדווקא עכשיו צריך להזהר ממנה?

י. ספיר:

הכוונה היא לאפשר לעולה ולמסקיע להוציא
את כספו שהביא הנה ברגע שירצה, כי הרי
אין זה כסף של המדינה או כסף שנצבר בארץ.

ס. חובי:

אני סבור שאנו חייבים להטות את דלנו בענין זה ולהעסיק בו, ובכל אופן לגבי מסקיעי הון ועולים. אני טבין אלגבי תיירים צריך להחמיר מתוך הנחה פשוטה שעוד לא נבנתה החוסה שתעצור טבריהים. אני טוכן להניח פראט טרובם טאטניים גהה דובר היום, אין כוונותיהם רעות, ומכל מקום הכבוד אלה טטילות עליהם פחד והרתעה. אילו לפחות האדמיניסטרציה היתה כזו שתוך רבע שעה אפשר להשיג רטיון, או היתר בענין כלשהו, אז הוצב היה אחר, אבל אין הוצב כך. לכן אני סבור שענין זה טחייב דיון.

אולם, את התקנות האלה צריך לאשר ללא דיחוי, ואינני רואה אפשרות טעמית להצטיד את הבירור בטאלה בכללותה עם איטור תקנות אלה, טפני שאנו איננו רוצים להסאיר פרצה. אבל ענין זה איננו יכול להתברר תוך יום או יומיים, טטום טבעיה זו טעונה ליטור, ואינני יכול לקבוע עכטיו עטדה עקרונית.

לכן אני מציע טגם חה"כ טונואייב יטטס כי ענין זה יטטור על טדר-יורטה של הועדה, נדון בו בהקדם, אבל את התקנות בטטור ללא קטר נדיון זה.

ז. צור:

אינני יודע אם הטנים הקודמות היו יותר טובות, טבחיות ההקלות בעניני טטבע חוץ, אבל עובדה היא שהיו נטיונות והם לא הוכיחו את עצמם - לא היבוא ללא תטלות ולא נטיונות אחרים. לא הוכח שהם דווקא הביאו לעליה גדולה ביבוא הון טחו"ל ושהפיקוח הקפיא אותו.

י. ספיר:

כשהרשו את היבוא ללא תטלות ידעו שהדולר יכניס פיי חטטה יותר טטטור הפחיר הכטטי.

ז. צור:

בצדק העיר היו"ר שהטעה הזו היא פחות כטרה לכך, טפני שאנו עומדים בטצב טל פחסור בטטבע חוץ, פחסור הולך וגדל, ולתת הקלות בענין זה - גם לפטקיעים, לא רק לתיירים - זהו דבר שאטור לעטותו.

אולם הטטלה הנידונה איננה איטור התקנות אלא טטלות הטקעות הון. לפי דברי טר יקבי, ולפי טה טידוע לי, לא היו, ואין בזמן האחרון, טקרים רציניים של תוכניות להעברת הון אטור לא הוצטו לפועל בגלל תקנות הפיקוח. אינני יודע אם טישהו יכול להביא דוגטאות ולהוכיח טייט אנטיים הטוכנים להביא הון לארץ ותקנות הפיקוח הן טטונעות זאת.

היו"ר י. גורי:

הם יכולים להטיב: דווקא טטום טכוח הטטיכה פחת צריך עוד להקל.

ז. צור:

הם טוענים זאת כל הטנים, והיו זטנים שהיתה להם הטפעה על דברים אלה ועטו כטיטב יכולתם; אך אני חוטב שהטניעה היא תקנות הפיקוח, יש טיבות אחרות, הקטורות בטצב היהודים באטריקה ובארץ. אני טוכן לדון על טקרים קונקרטניים הטוכיחים טישטן אפשרויות של הבאת הון לארץ וטתקנות הפיקוח הן הטונעות זאת; אבל לדיון כזה אין כל קטר באיטור התקנות הנדונות.

היו"ר י. גורי:

אני רוצה להעיר בקטר להצעתו של חה"כ חזני: היות ויש טענה שהפירוש טניתן לכמה טטעיהי החוק לעידוד הטקעות הון אינו לפי כוונת הפחוקק, אני אחטוב לי לאוונה לקיים בירור כזה בוועדת הכטפיים. טלבד זאת טטורה לחה"כ טונואייב עוד אפשרות: להציע את הארכת תוקף התקנות ל-3 חודשים.

י. ספיר:

אני הצעתי זאת בכנסת.

היו"ר י. גורלי:

כמוכן שיש זכות פורטלית להגיש את האמצעות שהציע חה"כ סוזנאייב, אבל מה שטענותן המהותיות של האמצעות הללו? האם חה"כ סוזנאייב סניח שתוך 3 ימים אסור לברר את כל הבעיות שהוא הניח על השולחן? הוא יסכים שכתמינה אוביקטיבית אין אפשרות לברר שאלות אלה, הוא מעמיד אותי במצב לא נוח, הוא מכריח אותי לוטר, לא, גם אם יכולתי לוטר, כן" לגבי חלק מהאמצעות.

ז. סוזנאייב:

יש לנו גישה כללית לתקנות ההגנה (כספיות); גישתנו אינה תלויה בפרשה בה אנו דנים עכשיו. גישתנו אינה תלויה על סטבע חוץ לא בשנה. אין אני טענה את עצמי שבעניינים אלה נוכל לשכנע מישהו מחברי הרוב, לכן דיברתי באופן פיוחד לגבי סכנות מסויימות, שבטביעתן מעוניינים גם אלה המפודלים בסיקוח על סטבע חוץ, ובנידון זה יש טקוח לשכנע שטתו אינו כשורה, שגם הרוב לא התכוון לפירוש סניחן היום. ואפילו כך יעקבי אשר שיש דברים אבסורדיים. אם שר האוצר באסר: באסר, דבר זה טעון בירור, זה יתן לנו את האפשרות להוציא את העוקץ מן הויכוח כאשר ננסך את הסתייגויותינו.

היו"ר י. גורלי:

יש לי הנחה יסודית: להצביע על האמצעות, ואני מקבל על עצמי לברר עם שר האוצר אם הוא מוכן לאפשר לי לוטר מעל בכת הכנסת שנתעוררו כמה בעיות אמצעות בירור, לא היתה שיהיה לברר אותן והועדה תדון בהן בהקדם.

ז. סוזנאייב:

את הסתייגויותינו אנו נגיש, אבל יש אגדל אם אתה תודיע מעל בכת הכנסת שהועדה בתקלה בבעיות אלה ויהן שייכות לו יון אחר, זה מוציא את העוקץ מן הויכוח.

היו"ר י. גורלי:

כשאתם מציעים הצעות שאנו דוחים ואתם מגישים הסתייגויות, פירוש הדבר שבאופן טריטוריאלי צריך להסביר לציבור שהנה יש הצעות שאנו דוחים אותן. מה שאין כן אם אתה מציע להתריך את תוקף התקנות עד ה-1 באפריל, ואז אתה מוטר לציבור: מכיוון שהיינו רוצים שהצעותינו תתקבלנה, אנו נותנים שהות לברר את הבעיות האלה. אבל ברגע שבכניסים הסתייגות, פירוש הדבר שהיה דיון טענה וההצעות נדחו, ואז אני חייב לשתור מעל בכת הכנסת את ההסתייגויות האלה, דבר שאיבני מעוניין בו, ביחוד שיש דברים שאתה טוען כי הם כרוכים באי-הבנה.

י. ספיר:

לי נראה שהטענה העיקרית של חה"כ סוזנאייב היתה זו: שהנוהג המקובל היום אינו תואם את החוק לפי ניסוחו ולפי כל פירוש שיכול להינתן לה. לכן צריך לתקן את החוק כדי שלא יהיה פירוש שאינו תואם את החוק. אסר להסתייגות, אילו הכנסת היתה מסכימה שההצעה תהיה רק ל-3 חודשים, יש טקוח להצעה זו. אז נאסר: עוררנו כמה שאלות, אבל ברגע זה אי-אפשר לברר אותן, לכן נאריך את התקנות ל-3 חודשים כדי שנוכל לבדוק את הבעיות שנתעוררו. אבל אין לי שום בטחון שהכנסת תקבל זאת.

לכן מבחנו נגיש את הסתייגויותינו וכך העניין עובר לדיון בכנסת, אנו ננסך אותן כפי שבנסך את ההסתייגות לגבי המרכת התוקף ל-3 חודשים. והיה, אם תתקבל ההצעה להאריך את תוקף התקנות ל-3 חודשים, אז יש עילה להוריד את ההסתייגויות האחרות, או שהסברתו של היו"ר יכולה להניח את דעתנו ואז בודיע: לאור הסברתו של היו"ר ננאנו טוכנים לוותר על ההסתייגויות.

היו"ר י. גורלי:

אני מציע על דעת עצמי: היות והיתה הצעה להאריך את התוקף של התקנות ל-6 חודשים, לא אציע להגדיל תקופה זו לשנה, ואז תוכלו לאסור הודעה מעל בכת הכנסת.

ז. סנוזאייב:
אני בכל זאת חושב שהיכוח אינו טיור, אם כי אני רוצה לסבוע את החרפת היכוח במקורות שהפירוטם סביבן עלול להביא נזק לפסק הדין, והצעה להאריך את תוקף החוק ל-6 חודשים זוהי הצעת הטמטלה הסקורית, ואם אני לא בניש הסתייגות, פירוש הדבר שאנחנו מקבלים את הצעת הטמטלה.

פרט להצעת הה"כ ספיר יש גם אפשרות שניה: אם הועדה תציע להאריך את התוקף ל-3 חודשים, אנו לא נסתייג ונאמיר: היות ובתעוררו שאלות נברר אותן בטו"כ 3 החודשים הבאים.

מר יעקבי:
אשר להצעה לא לתת דיסטריביציה חופשית לכל דבר אלא להחמיר רק בארץ עם תושבי ישראל, אני חושב באותו כיוון, אלא שהדבר מסובך ועוד לא מצאתי נוסחה - ולא רק נוסחה - כי אינני יכול להגיד שאני יכול להצביע על כל הבעיה הזו אם אנו ניתן היתר סטויים. אנו יכולים לנסח זאת יותר קל לסייגו נותנים את החופש, אם זה חופש כללי או יוצא מן הכלל. אני עומד בקשר עם איגוד מסקיעי הון בחו"ל ואנו מעבדים איזו נוסחה מוסכמת שנוכל להביא לשר הנוצר, הצעה שגולי תוכל להתגבש לחוק.

ברצוני להעיר עוד הערה אחת: אנו נכנסים בטוב קשה ואינני יודע מה היכוח הזה יוסיף ואם הוא לא יזיק. הדברים סתייגוים בקשר לקבוצת סכריחים שאורגנים היטב, שתנהלת כעת וקירה בדרך זה, ואני יכול לומר שהגענו לסכומים אסטרונומיים של עלסקות שאוררות. אינני רוצה שיתפרס, שכל מה שעשו אנשים אלה עשו מתוך אי-הבנה, מתוך אי-הבנת החוק. ויכוח כזה יפריע לתהליך הטשטש.

א. בהיר:
אני רוצה להציע שתי הצעות: (א) לבקש את יו"ר ועדת הכנסת לבטל את חובת הבחנת החוק על שולחן הכנסת 24 יעות לפני הדיון; (ב) להטיל על היו"ר להתקשר בטו"כ יום סחר עם שר הנוצר ולבדוק את השאלות שנתעוררו, ואז יהיו שלש אפשרויות: (1) להגיע לידי הסכם על זמן סטויים; (2) להציע הטרכת התוקף לשנה; (3) להשאיר את ההצעה להארכה ל-6 חודשים. ההצעה הפורמלית יכולה להיות סחר, בישיבת ועדת הכספים.

היו"ר י. גורי:
קשה לי לקבל הצעה זו, אני רק יכול לעכב את ההדפסה, וסחר בבקר אתקשר עם שר הנוצר.

אני מבין מדבריו של מר יעקבי שהטו"כ עם ארגון המסקיעים עשוי להקל על המהלך שאנו עומדים לעשות, ואני חה"כ ספיר וטו"כאייב יוכלו לשקול: אם לעמוד על הצעתם להארכת התוקף ל-3 חודשים או להסכים להארכת התוקף ל-6 חודשים או להגיש הסתייגויות ולוותר עליהן או לעמוד על הסתייגויות.

א. בהיר:
בסקרה כזה יש גם אפשרות של הטרכת התוקף לשנה.

היו"ר י. גורי:
בסקרה סטני הצדדים חופשיים ואין כל ויתור, סטורה הזכות לכל צד להציע את הצעותיו.

י. ספיר:
האם היו"ר יוכל לטו"כ לנו על תוכן הודעתו כדי שנוכל לכוון יותר קל את העניין?

היו"ר י. גורי:
בודאי.

אבקש את מר קיטרון להסביר את תוכן הצעותיו של הה"כ בדר, מסומם שלפי הניסוח הטשטשי אין לעמוד עליו.

סר סיטרון:

חבר-הכנסת בדר מציע:
תוסף
(א) לא להאריך את/התקנות המגבילות את

הסחר בזהב.

(ב) לא להאריך את תוקף התקנות בדבר
ההגבלות על העגרת סקרקים בין תושב חוץ לבין תושב המדינה.

(ג) לבטל את האיסור לטלטל זהב.

(ד) לא להאריך את תוקף התקנות הסמסיות
את סר האוצר לרכוש ניירות-ערך זרים.

(ה) לבטל את הצורך בהיתר להוציא אגרות

חוב למוכ"ז.

ביחס לזהב לא היה שום צירור בוועדה.

י. ספיר:

חבר-הכנסת בדר הביע את דעותיו.

היו"ר י. גורר:

תושב ישראלי סיט לו חשבון מטבע חוץ,
האם מותר לו לרכוש ניירות-ערך בחו"ל

ז. סוזאניב:

מטבע חוץ?

אסור לו.

סר יעקבי:

ברצוני לטאול איזה סעיף צריך לתקן
כדי לאפשר לתושב ישראלי, סיט על זכותו

ז. סוזאניב:

מטבע חוץ, לרכוש ניירות-ערך?

תקנה 3.

סר סיטרון:

האם מותר לתושב ישראלי לקבל הלוואה
בחו"ל ולהחזיק אותה בבנק?

א. בהיר:

לא.

סר סיטרון:

אבל מותר לתושב ישראלי לקבל מתנה -
מטבע חוץ - ולהחזיק אותה בבנק.

י. ספיר:

המצב אינו בדיוק כך. גם מי שמקבל כספים
במסגרת הפיצויים המסתלמים על ידי גרמניה,
יכול להחזיק את הכסף הזה בצורה מסויימת; זוהי פיקציה שתושב ישראלי
יכול להחזיק מטבע זר, היות ומעבירים את המטבע, הבנק אינו מחזיק אותו
בחו"ל או בקופה, מעבירים אותו לבנק ישראל והוא הופך לרזרבה בבנק ישראל.
מותר למכור אותו בלירות ישראליות.

סר יעקבי:

אבל אינני מחוייב להסיר אותו בלירות
ישראליות.

י. ספיר:

האם מותר להכניס מטבע חוץ בניירות-ערך?

ז. סוזאניב:

לעת עתה לא. יש מחשבה לאפשר זאת.

סר יעקבי:

בקשר להצעת חה"כ רובין נתעוררה השאלה
שהצעה זו חורגת מתחום הנושא.

היו"ר י. גורר:

הדבר הוא די מטובך. מסום סקיה לקבוע
אילו הסתייגויות הן בתחום החוק הזה

סר סיטרון:

שתכנו חגי שורה. אבל דעתי היא שהצעתו של חה"כ בדר אינה חורגת מתחום
החוק, שהצעתו של חה"כ רובין חורגת והצעתו השלישית של חה"כ סוזאניב
מטצאת על הגבול אבל בכל זאת חורגת. אולם אני סוכן לקבל תמיד את הדרכתה

של ועדת הכנסות. אולם חבר-ועדה צריך לאסוף את הצעתו.

אני מציע לוועדת הכספים לבדוק את העניין הזה. ואם חה"כ רובין עומד על

הינ"ר י. גורלי:

דעתו - יברר זאת בוועדת הכנסות.

מר סיטרון:

הרין
הוא/לגבי הצעתו של חה"כ סוזאייב בנוגע למסקיע הון.

הינ"ר י. גורלי:

הכנסת אינה סתייגת עם בסיכום שלבו

מר סיטרון:

אבל חה"כ סוזאייב שומר לעצמו זכות לבסוף 3 הסתייגויות.

ז. סוזאייב:

אני רוסם לפני את הודעתו של מר קיסרון.

הינ"ר י. גורלי:

ההצבעה הפורטלית נערוך סחר בלי כל זכייה.

א. בהיר:

אני שומר על זכותי להציע להאריך את תוקף התקנות לשנה אחת.

(הישיבה נועלה בשעה 18.45)